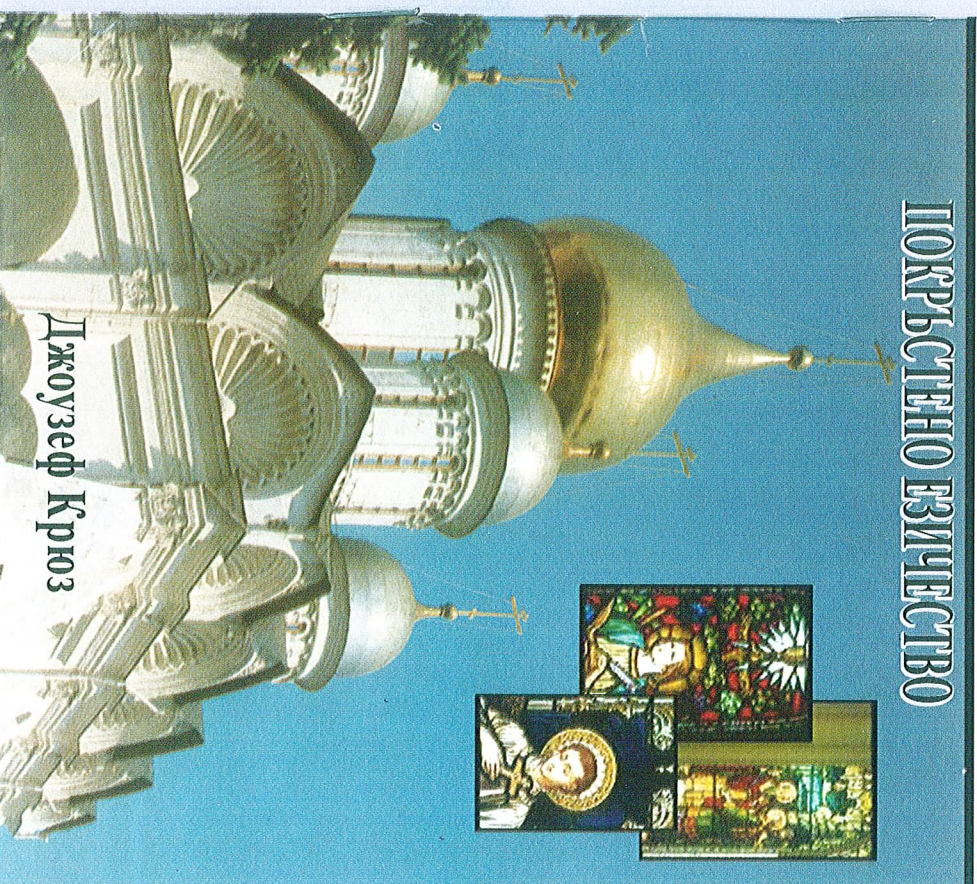

ДРЕВНИ ФАКТИ ЗА ХРИСТИЯНСКИТЕ ПРАЗНИЦИ

ПОКРЪСТЕНО ВЪИЧЕСТВО

Джозеф Крюз

Когато вълнувашо бият камбаните, когато църквите крътят от празнични песнопения и тържествени литургии, когато хиляди свещици горят, изразявайки цялата ни човешка надежда, болка и нашите съкровени молитви към Бога,
БОГ ЧУВА И ОТГОВАРЯ
на Своите искрено вярващи деца.
Но има и още нещо, което Той би искал да знаем и с което да се съобразяваме...

ИСТОРИЯТА НА СВЕТА РАЗКРИВА ДРЕВНИ ФАКТИ И СЪБИТИЯ, КОИТО НИ ДАВАТ ИНТЕЛИГЕНТНО РАЗБИРАНЕ ЗА ДЕЙВИТЕЛНО СВЕЩЕНИТЕ ХРИСТИЯНСКИ ПРАЗНИЦИ.

НОВ ЖИВОТ

ИЗДАТЕЛСТВО

София, ул. Софийска 10

тел. 980 47 01, 946 70 98. Е-мил: newlife@ivd.bg

Copyright © 1990
by Joe Crews

All Rights Reserved

Amazing Facts, Inc.
P. O. Box 680
Frederick, MD 21705-0680

Превод от английски: Емануил Георгиев
Редактор: Нелълка Петрова
Компютърен дизайн: Издателство „Нов живот“

ISBN 954-719-096-2

Така ново за света, така несъзнаващо опасност, толкова мъничко, новороденото се чувства спокойно в топлата лолка на майчините ръце. Но ето, сега усеща странно напрежение в тялото й. Все по-здраво и по-здравио тя го притиска до гърдите си, докато наблюдават светлинцето. То никога не е чувало бучене на тождовното гласове, нито такива песни закланания. Ръцете на майка му започват да треперят и стъпан, примесени с пот, мокрят меката пеленка, в която е завито. Дъви звуци от свирки и тъпани започват да отекват от планината към долината. Претръдката на майката отслабва и изведнъж големи, силни мъжки ръце, увити в бяло, го вдигат в нощния въздух и го поставят високо върху твърда метална повърхност. Безпомощно, бебето хленчи тихо, търсейки утехата на майчините ръце. Очите му не са достатъчно силни, за да видят големата глава на бронзовото теле над него. Хленченето преминава в писъци, когато димът започва да лопти на очите му и изгнетите бронзови ръце, които го държат, стават непоносимо горещи. Викове на майка му се присъединяват към неговите, но скоро биват потънати от бясното на барабаниите и от ритмичния танц на хилзди човеци. Изведнъж то бива дръпнато

и се плъзва надолу по наклонените ръле направо в огъни. Надава болезнен писък. Майката истерично плаче, но гласът ѝ се смесва с хаотичния писък на свирките и тръпаните, а танцът става още по-див. Когато остават да се чуват само праненето на отъпя и samotните викове на съкрушената майка, свещенослужителят възвестява, че богът слънце е доволен.

Обичаите и ужасите на слънчевото поклонение са достигнали до всички краища на света. Вавилонците наричали бога слънце Имамш, египтяните – Ра, асирийците – Ваал, хананците – Молох, персийците – Митра, гърците – Хелиос, друидите – Ху, а римляните – Сол Инвиктус (Непобедимото слънце). Слънцът продължава в историята и обхваща най-различни култури, като индийската, японската, културата на атеките и стига дори до всяко индианско племе в Северна Америка. Повечето учени проследяват началото на слънчевото поклонение до

ВАВИЛОН

Вавилон – първият голям град – бил основан от Нимрод скоро след потопа (Битие 10:8-10). Там живели гиганти, които населявали Земята в онзи дни – известните древни хора на Стария свят. Но когато постепенно измрели, новата раса изглежда да забележимо по-дребна. Нимрод обаче занаял всички физически и интелектуални черти на своите прадеди. Отначало бил само ловец, но с течението на времето неговите подвизи станали основа на легенда, създадена от последователите му. Безброй разкази за невиджаното му юначество издигнали неговия ръст до свръхчовешки размери, а бързо растящото

общество в носете му започнало не само да го почита като свой цар, но и да му се покланя като на бог.

Високомерието на Нимрод било превъзходно само от това на неговата жена Семирамида. Забележително красива и невъобразимо коварна, тя упражнявала властта си с желязна ръка. Подобно на Нимрод и тя била обожествена от обикновените хора. В суверените умове на една раса, отлегила се от поклонението на единствения истински Бог, Нимрод и Семирамида с тяхната сила и красота били възхвалявани като слънцето и луната в човешки образ.

Въпреки че историческите данни за смъртта на Нимрод са несигни, известно е, че той оставил на Семирамида голямо царство, но също и голяма дилема – как да задържи властта си над империята. Имало само едно решение и тя го последвала с демониачна ревност. Духът на Нимрод се бил възнесъл към самото слънце – твърдяла владетелката и с красноречие, спиращо дъха, описвала на народа неговата нова, възвишена роля като техен благодетел и заштитник. Всяка сутрин щял да изгрива, давайки светлина и живот на земята, като преминава през небето. Вечер щял да минава от другата страна на земята да се бори с подземните зли духове и демони, за да не дойдат да изгърлят земята и да унищожат хората. Някога битката щяла да бъде кръвава и аленото небе щяло да свидетелства за нейната ожесточеност. Всяка сутрин хората трябвало да принасят дарове пред изгриващото слънце и да му се покланят като на свой отпътувал водач и побеждаващ закрилник.

Планът излязъл сполучлив. Самозондирали се от живота Бог, последователите на Нимрод загубили единствената си връзка с познанията на своите предшественици.

Като разчитали само на собствените си сетива, те с готовност присигли напълно неправдоподобните измами, съчинени от Семирамида. Без да знаят, станали пионки в измамния план на Сатана, архидлъжеца, когато били поставяни основите на всяка ерес на езичество.

Оттогава първият ден на седмицата е ден за поклонение на божеството слънце. По подобен начин останалите дни били посвещавани на поклонението на по-малко значими небесни тела. Забележително е, че дните на седмицата и до днес са запазили тевтонските имена на същите планети божества, макар митразмът по-късно да позменил реда на някои от тях. Първият ден на седмицата остава Sunday – Слънчев ден (неделя), Monday (Понеделник) напomnia за Moon (Луната); Tuesday (Вторник) – за планетата Марк (Тив); Wednesday (сряда) напomnia Меркурий (Уоден); Thursday (четвъртък) напomnia Юпитер (Тор); Friday (петък) напomnia Венера (Фритили Фрея), а Saturday (събота) е очевидно наречена на Сатурн.

СЪС СМЯНАТА НА ПОКОЛЕНИЯТА

Религиозните водачи добавяли нови учения и церемонии към поклонението на слънцето. Твърдели, че ако то дава живот, трябва и да изисква живот, за да укрепи в своя път през небето. В отговор на това стотици и хиляди мъже, жени и деца били жертвани на божеството слънце. За такава поклонение Бог заявява чрез Мойсей: „... *те са избършили за боговете си всяка мерзост, която Господ мрази; понеже за боговете си са изградили с огън и синеве не си, и овцериците си*“ (Второзаконие 12:31). Измамен от

служещи на себе си водачи и не познавайки друга религия, освен собствената си, народът също се придържал към сатанинските учения.

Една пролет, не много дълго след смъртта на Нимрод, коварната Семирамида се оказала бременна. Извикала писарите на Вавилон и „издала“ една „забележителна тайна“. Нимрод бил бащата – твърдяла тя, – той я оплодил чрез живите лъчи на слънцето. Като наследник на бога слънце, очакваното дете също пило да бъде божество и естествено тя – Семирамида – оттогава пиела да бъде „божия майка“. Такова богоухулство би изглеждало прозрачно в наши дни, но за един отстъпник от жиния Бог народ абурдът бил присмлив. Суеврието на масите било плодородна почва за измамните кроежи на Сатана и те процъфтявали като отровен бурен.

На 25 декември се родил Тамуз, „детето на бога слънце“. Неговото раждане било приветствано като голямо чудо. Тъй като това станало по време на бавно увеличаване на слънцето след зимното слънцестоевание, виели в него знамение за възраждане на слънцето и го възпявали с буйна радост. Оттогава 25 декември бил честван като рожден ден на сина на бога слънце и станал годишен празник за цялото царство.

Подобно на така наречения си баща Нимрод, Тамуз също се прославил като голям ловец. Може би най-големият от всички му подвизи било митичното му единение с богинята Ишар, която възпявала всички възпоеизвеждали сили на природата. Смятана от някои за богиня майка и за царца на небето, Ишар била главно то женско божество на асирийците. В известни вариации тя може да се открие и в други култури като Асторет (при финикийците), Астарта (при гърците и римляните),

Еостре (при тевтонците) и Ийстр (при саксонците). Нейна съпругиня в Египет била Изида – съпруга и сестра на Озирис и майка на Хорус. Зайците и яйцата като символи на живота и плодородието в древността, били свързвани с Иштар. Големият празник в нейна чест се провеждал около първото пълнолуние след пролетното равноденствие, когато от цялата природа сякаш блика възраждана жизненост.

За нещастие младият Тамуз (известен и като Агониис, което значи „господар“ в класическата митология) внезапно починал, разкъсан от гниган. Тук легендата взема връх над историята. Някои сведения казват, че след три дни Тамуз чудно възкръснал, други твърдят, че петнадатата в мъка Иштар пътувала надолуч в долини свят, за да го открие. След много дни успяла, но по време на отсъствието ѝ престанала да действа силата на любовта и целият живот на земята померкнал и похвнал. Във всеки случай, след като търгуването преминало, Тамуз бил възвечен като ново божество на слънцето и славата му надминала дори тази на Нимрод.

Всяка година след трагичната смърт на Тамуз и неговото така наречено възнесение към слънцето, 40-те дни преди празника на Иштар били посвещавани на пост и себемизъчване в памет на неговите страдания и смърт. Този обичай – „оплакването на Тамуз“ – Бог нарича „мерзост“ в Езекиил 8:13, 14. В края на жаления период хората ставали рано в първия ден на седмицата и се изкачвали по най-високите хълмове близо до домовете си. Там представляли приношения от вино, месо и тамин и се просвали пред изпълващото слънце с възклицания: „Нашият господар възкръсна!“ . Тогава започвали празненствата на Иштар – небесна царница и Богиня на плодородието. В

подготовка за това големо тържество хората правели питки с изобразен връху тях кръст (езически символ на плодородието), които опичали на слънце и ядели като част от ритуала. Денят приключвал с разпуснати оргии от най-долен характер, като често били принасяни и човешки жертви.

Традицията на тези древни първерзии била така широко разпространена, че дори Израил, осветен чрез поклонението пред истинския Бог, не избегнал порочното ѝ влияние. Един след друг езически обичай осеквернили собственото му чисто поклонение, докато накрая почти напълно го покарвали. В Еремия 7:7-19 пророкът разкрива явното Божие неодобрение към идолопоклонството на Перовия народ. *„Не видиш ли що вършат те в юдовите градове и по ерусалимските улици. Чедата събират обрива и бяците кладат огъня, а жените месват тесто, за да направят пити на небесната царница и да направят езлици на други богове, за да Ме разгневят. Но Мене ли разгневяват? – казва Господ. – Дали не себе си разгневяват за посрамляване на своите лица?“*

ОБЪРКВАНЕТО ВИНАГИ Е БИЛО НЕИЗБЕЖНИЯТ РЕЗУЛТАТ

от всеки компромис на Божия народ със суеверията на езически свят. Объркването е било и наследството, оставено на идещите поколения.

Може би ще ни е твърде тъжно и неприятно да научим, че всъщност всеки религиозен празник, честван от християнството днес, има своя произход в езическото столетия години преди Христа. Но древната история го до-

казва безусловно. Рожденият ден на „сина на слънцето“ – Тамуз, станал признат рожден ден на Детето Христос. Времето на жалене за Тамуз станало Великденски пости. Питките, посветени на небената царница, станали колачета, а езическите ритуали за плодородие, посветени на Иштар, влезли в празнуването на Великден. (Впрочем датата на вълнуващия Великденски празник се определя всяка година от циклите на Луната. Празнува се винаги в първата неделя след първото пълнолуние на пролетното равноденствие.)

Дори по-малките езически празници или „святи дни“ били възприети от християнската култура. Вярвало се е, че през есента – сезона на упадъка – духовете на мъртвите се тълпят наблизо. Хората се боели, че ако не отпрат молитви към тях и ако не им дадат подходяща храна и подслон, те ще останат и ще ги спохождат, носейки им нещастие. С други думи, трябвало да бъдат „изпирани“, с тях трябвало да се справят по някакъв начин. От това днес ни е останал Денят на вси светии (Задупницата).

Денят на Св. Валентин е остатък от Луперкалия – ритуал за очистване в ранната пролет, при който свещенослужителите тичали по улиците с камшици, направени от ленти кози кожа. С тези камшици удряли жените, за да бъдат плодородни през идващата година. Избирването на партньор между младите ставало по-късно през деия чрез случаен избор на имена. Камшиците от кози кожа еволуирали, за да се превърнат в малки стрели, изстрелявани от Куидон, а нежного флиртуване вече се изразявало в по-целенасочената размяна на картички в деия на Св. Валентин.

Могат да се дадат много други примери, но и казаното е достатъчно, за да се разбере, че нашата религиозна и светска култура днес е затлачена от езически традиции.

Как е станало това? Все пак ние сме християнска нация и живеем в просветена епоха, нали? По-лесно е да се отворим на първия въпрос, отколкото на втория. Ранните години от живота на християнската църква били изключително трудни. Езическият свят бил безмилостен в опитите си да унищожи малката „секта“ поклонници, които почитали Исус Христос като свой Господ и Спасител. Но кръвта на мъчениците се оказала семе за църквата и с течение на времето станало ясно, че християнството ще вземе връх.

КОГАТО НЕ УСПЯ ДА ГО УНИЩОЖИ ЧРЕЗ НАСИМИЕ, САТАНА ПРИВЯГНА ДА НОВА СТРАТЕГИЯ –

да се присъедини към църквата и да я поквари отвътре. Този план се оказал много по-успешен. Около IV в. сл. Хр. Римската империя предала на растящата църква собственото си богатство и в голяма степен политическата си власт, като възнамерявала да разшири своето господство. За нещастие на света тази смес от религиозна и политическа власт била отровата, която завинаги променила вкуса на света. Не след дълго крокото и безобидно Христово тяло – църквата – погълнало ръката, която го отхранила, и в 538 г. сл. Хр. император Юстиниан издал декрет, че Римската църква управлява света. Оттогава насам тя е позната като „свещената Римска империя“.

Светът изгърбнал под робството на Римската църква през тъмните векове, които последвали. В жаждата си за всепоголяма сила и превъзходство тази църква възприела в себе си много други религии и окъвернила чистото учение на

Христос с амалгамата от езически суеверия и ереси. Тази характеристика е типична за религиите на всички езически народи, които при завоеванията си постоянно се сдобивали с нови божества. В „История на цивилизацията“ Дюран казва: „Имаго е богове за почти всеки момент от живота на човека – богове на дома и на градината, на храната и пиетистото, на здравето и болестта. Римската църква събрала тези божества в лоното си и им дала имена на светци. Вместо да се възнасят към Кибела, молитвите за мървите бини отправяни към Дева Мария. Употребата на илюми и амулети била записана, както и приношенията за умилостивяване (самообнуване и индугенция). Езическите крале били сметани за възпителни на бога слънце, а Римската църква им съперничела с паната като заместник на Христос.

Ранните християни отхвърляли всеки компромис с фалшивите учения и с радост понесали мъченичество за това, че отказвали дори да покалят таман пред езическите олтари. Но само няколко поколения по-късно покриваго на морален мрак паднаго върху църквата. Истърнелюва да асимилира и заволюва, тя включила в своите ритуали много елементи от поклонението на слънцето. Напук на евреите, които мразели, и за да уголят на мнoжествата поклонници на слънцето, насила приемали и покръствани във „вратата“, църковните водачи дръзнали да прехвърлят и светостта на библиейката събота върху първия ден на седмицата. Неделята била провъзгласена за празник в чест на Исусовото възкресение – ловка маневра, която хвърлила презрение върху великия морален закон – Десетте Божии заповеди. Сатана – майсторът фалшификатор – успешно премахнал поклонението пред Бога като Творец на Вселената, което столетия по-късно на свой ред подготвило добра почва за поява на еволуционната философия.

АНЕС ТАЗИ ФИЛОСОФИЯ Е САМО ВЪРХЪТ НА ЕДИН НАКОНЕН, МНОГОГЛАВ АЙСБЕРГ.

От думите, които използваме, до дръехите, които обичаеме, нашата култура е повсеместно изпълнена с езически традиции. Пинени от оригиналното си значение, мнoжеството от тях изглеждат относително безобидни, а преоблъчени в християнски одежди – дори добри. Тък и малко са хората, които наистина познават историята на тези неща. Тогава трябва ли изобщо да ни занимава въпросът, как да се отнасяме като християни към Коледа. Великден или към почитането на неделята?

Оказва се, че той е основателен и заслужава задълбочено разглеждане. Най-доброто място за търсене на отговор е самата Библия. Бог стриктно нарежда на Израилци: *„Внимавай на себе си... за да не изпитваш за боговете или, като казваш: „Как сдържат тия народи на боговете си, за да направя и аз така?“ Да не поспитваш така спримо Господа, твоя Бог“* (Второзаконие 12:30, 31).

Защо Божните думи са толкова силни? Защото Бог абсолютно никак не прълича на езическите божества, които хората смятат за капризни и жадни за постоянно умилостивяване. Бог е праведен, любвеобилен и преди всичко – свят. Той изнеква различно, по-висше поклонение, основапо върху свята връзка с Неговия народ. Самите форми на илютоклонството са пречка за установяване на каквато и да било връзка между Бога и човека, защото принизяват представите му за Божеството. Нещо повече – тези форми обхващат най-порочни обичаи, включително и жертване на хора.

ТОГАВА ТРЯБВА ДА СЕ ЗАПИТАМЕ:

Има ли нещо лошо във възпоменаването на рождението и възкресението на Исус. Разбира се, не! Тези събития са изпълтени с дълбоко значение за всеки искрен християнин. Единственият проблем е, че нито Библията, нито историята са запазили за нас Датите на споменатите събития. (И това със сигурност не е случайно!) Не съществува и библейска заповед за спазването им в определени дни на годината. Бог в мъдростта си ни оставя свободни да ги поминим винаги, всеки ден, включително и на 25 декември, и в неделята на Великден.

Оттук е очевидно, че Небето не отдава особена религиозна значимост на датите на Коледа и на Великден. Избирането на тези дни е основано единствено върху езически традиции, по-късно включени в християнската религия. Естествено, невъзможно е така леко да се отхвърлят празниците, станали обичайни и за собствената ни култура, но не бива и да ги обличаме със святост, която не притежават. Най-малкото можем да бъдем благодарни, че тези дни не се стараят да заместят или да анулират никоя част от съвисти Божии закон.

НО КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА ПОЧИТАНЕТО НА НЕДЕЛЯТА -

не е ли то законно възпоменаване на Христовото възкресение? О, это докълде е довел сатанинският заговор! Почитането на неделята е „лисицата“, която се е вмъкнала в кокошарника заедно с гълъбите. Гълъбите не са пилетата, които искаме да опазим, но лисицата ще унищожи и едните, и другите, ако остане въртре.

Какво ли означава това? В Римляни, 6 гл., Библията представя символа на Христовата смърт и възкресение. И този символ не е почитането на неделята, но кръщението и след това новият живот с Христос (ст. 4). Най-важното обаче е, че празнуването на неделята е останка от езичество, остро противоречаща на Божия авторитет. В Светеното писание не е казано да си изберем за поклонение един от седмте дни, но е подчертано, че Бог е благословил седмта ден и го е осветил – факт, който върватният човек не би дръзнал да пренебрегне.

Съботата е свят паметник на творческата сила – казва Библията, – която отличава Бога от всички фалшиви божества. Бог винаги е изискал от Свои народ да прави разлика между свещено и обикновено, между свято и несвято. Сатана непрекъснато се е старал да замъгли тази разлика. Крайната му цел е да направи греха да изглежда праведен, а праведността – богоухуство. Успял ли е? Вижте съвременното християнство и съдете сами.

Никъде в Писанията не се споменава за прехвърляне на светостта на съботата върху друг ден. Никъде евангелието на Христос не анулира коя да е част от Божия закон, срещу който са отворили уста вратите на ада. Само чрез прикриване на промяната с куп езически ритуали и с покръстване „на едро“ Сатана е успял да накара целия християнски свят да нарушава святния Божии закон, смятайки, че Му отдава почит. Доктор Едуард Хискокс, автор на „Батлестки наръчник“, прави следното открито признание пред група свещенослужители:

„Съществува е и съществува една заповед – да се почита съвстият почивен ден. Но този свят ден не е неделята. Сиглно желяейки да се информирам по този въпрос, който съм изучавад в продължение на много

години, аз питам: Къде могат да се намерят данни за замяна на съботата с неделята? В Новия завет — не, абсолютно не! В Свещеното писание не съществува доказателство за прехвърляне на светостта на съботната институция от седмия върху първия ден на седмицата. Разбира се, знам съвсем добре, че неделята е влязла в употреба в ранната християнска история. Но колко жалко, че е влязла, белязана със знака на езичеството и наречена с името на бога слънце, за да бъде възприета и одобрена чрез папското огъняничество и завещана на протестантизма като свещено наследство!“

(Прочетено пред Конференцията на нийоркските свещенослужители, 13 ноември 1893 г.)

„Змията“ е скрита във вързопа от пръстри обичан, стинали до нас от езичеството. Сатана добре знае, че трехът е единственото нещо, което може да ни откъли от радостите на вечността с Христос и затова хитро е поставил примките си. Ще бъдем ли хванати в мрежата на врата?

Нека нашата молитва бъде подобна на Давидовата:
„Вразуми ме и ще почитам закона Ти. Да! Ще го пазя от все сърце. Отправяй ме в пътя на Твоите заповеди, защото в него се наслаждавам!“ (Псалм 119:34, 35)